

Κουμπάραις του τόν καρτεροῦν μὲ τὰ γυαλιὰ γυμάτα
Φλωριά κερνάει τὰ παιδιὰ καὶ γρόσια ταῖς κουμπάραις,
Καὶ ταῖς κουμπαροπούλαις του ὄλο λιανοπαράδες.
Στὰ δύο γυαλιὰ, ἕς τὰ τρεῖς γυαλιὰ ἕς τὰ τέσσαρα, ἕς τὰ πέντε
— Κουμπάρα τὸ κρασί 'ν' πικρὸ καὶ τὸ γυαλί φαρμάκι
— Σώπα, νουούλη, μὴν τὸ λές καὶ μὴν τὸ κουβεντιάζη.

40

Ἀπόψε εἶδα ἕς τὸν ὕπνο μου, εἶδα καὶ ἕς τ' ὄνειρό μου
Θολὸ ποτάμι ἔπερασα καὶ πέρα δὲν ἐβγήκα.
Καὶ μό' πεσε τὸ πόσι μου κ' ἡ φούντα τοῦ φρεσιῶ μου.
Εἶγα τ' Ἀντώνη μ' εἶπατο τὸ ὄνειρον ὅπου εἶδα.
Τὸ εἶς' εἶν' τὸ κεφάλι σου κ' ἡ φούντα 'ν' τὸ κορμί σου.

41

Τοῦ Ντρίτσα ἡ μάνα κάθεται τοῦ Καλιακούδα λέει
Τοῦ Καρχαλίου ἡ ἀδελφή τοῦ σοῦρνει μυρολόγι.
Νὰ χαμηλώσαν τὰ βουνα νὰ φύλωναν κ' οἱ κάμποι
Νὰ βλεπα τὴν Τριπολιτσά καὶ τῆς Μηλιάς τὸν κάμπου,
Νὰ ἰδῶ τὸν ἀδελφοῦλη μου τὸν δόλιον Καρχαλίον
Ὡσποὶ Τοῦρκοι τὸν πᾶν μπροστὰ καὶ πόσοι ἀπὸ πίσω.
Χίλιοι τὸν πᾶν τὴν μίαν μερὰ κ' ἄλλοι χίλιοι τὴν ἄλλη
Σ' τὴ μέση πάγει ὁ γιοῦλης μου ὁ δόλιος Καρχαλίας
Μὲ δύο κολλούραις ἕς τὸ λαιμό, μὲ σίδερα ἕς τὰ ποδιά,
Εἶχαν καὶ τὰ χερούλια του μὲ δύο λιναῖς δεμένα.
Τραγοῦδα Καρχαλίο μου καὶ σὺ γραμματικὴ μου
Γιὰ ν' ἀκουσθῆ ἕς τὴ Ρούμελη νὰ ῥοῦθῶν νὰ σὲ γλοτιώσουν
Παιδιὰ σὰς πέφτω ἕνα ῥιτσῶ, σὰς πέφτω ἕνα μινάτι.
Γιὰ ντὸς τε τὰ χερούλια μου μουδιάσαν τοῦ καύμένου
Γιὰ λούστε καὶ τὰ ποδιά μου κοπήκαν τοῦ καύμένου,
Καὶ καθάλατε τ' ἄτια σας, καὶ τὰ λαγωνικά σας,
Καὶ βγάτε κ' ἀπολάτε με μὲς τῆς μηλιάς τὸν κάμπου.
Κ' ὅπου μὲ φθάστε κόρτε με.

42

Τὸ ντέρτι ὀπόχω ἕς τὴν καρδιά φαρμάκι ἔχω ἕς τὰ χεῖλη.
Δὲν ἔχω τίνοσ νὰ τὸ εἶπω τὸ ντέρτι τῆς καρδιάς μου.
Νὰ σὰς τὸ εἶπω φηλά βουνα χιονίζει δὲν τ' ἀκούτε.
Νὰ σὰς τὸ εἶπω θ α θ ε ι ἄ κ λ α ρ ι ἄ τρεῖς χρόνους δὲν θ'
[ἀνυῆστε.
Νὰ σὰς τὸ εἶπω βρουσούλαις μου ὄλαις τὸν Μάκι θὰ στήφτε.
Νὰ σὰς τὸ εἶπω γιατάκια μου καὶ σεῖς παληὰ λημέρια
Ὁ Κροῦσας δὲν ματάρχηται μὰ οὐδὲ λημέρι κάνει.
Νὰ σοῦ τὸ εἶπω μωρὴ ἀδελφή ποτέ σου δὲν θὰ ἀλλάζη.
Νὰ σοῦ τὸ εἶπω μανούλα μου σκιαζομαὶ μὴν πεθάνης.
Δὲν ἦλθες μάνα νὰ μὲ ἰδῆς παρὰ ἕς τὸ δίκασμά μου
Ποῦ μάνα μὲ δικάσανε τώρα ἕς τ' ἀλλαξομῆνια.
Δὲν μὲ δικάσαν ξάμηνα, δὲν μὲ δικάσαν χρόνον,
Μόν' μ' ἐδικάσαν τὴ ζωὴ ἕς τὴ φυλακὴ νὰ λυθῶσω.
Καὶ μὲ ξαναδικάσανε καὶ θε' νὰ μὲ χαλάσουν.
Δὲν ἔν' πουλάει σὲ κλαρὶ σὲ κᾶνα κονταράχι
Νὰ πάη νὰ πῆ τῆς μάνας μου, τῆς δόλιας μου γυναίκας
Νὰ πάη τ' ἄσπρα ἀμέτρητα καὶ μὴν τὰ λογοριάζη
Νὰ πάη νὰ κάμη ἀνχορὰ μέσα ἕς τὸ ὑπουργεῖο
Νὰ μοῦ χαρίσουν τὴν ζωὴ γιὰ νὰ μὴ μὲ χαλάσουν,
Τὴν καρμανιόλα ἐφέρανε ἕς τὴ μέση ἕς τὸ παζάρι
Μαζώχτικαν οἱ ἄρχοντες, τῆς χώρας οἱ ἀφεντάδες
Κ' ἐστρίλωνε δύο μπόγιδες καὶ πᾶνε νὰ τὸν φέρουν.
Κ' ὁ Κροῦσας τοὺς ἀγνάντευε ἀπὸ τὸ παραθύρι,
Κ' ἀπὸ μακριὰ τοὺς χαιρετᾷ καὶ ἀπὸ κοντὰ τοὺς λέγει.
Ποῦ πᾶτε βρέ βρωμώσκυλα καὶ σεῖς παλιομουρτάτες;
Κροῦσα θὰ σὲ ζητάζουκε.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΕΑΤΡΑ.

Ἐπειδὴ παραδόξως τινὲς τῶν ἐν Ἀθήναις κυβερ-
νώντων καὶ τῶν ἄλλων ἐπαγγελλομένων πολιτικῶν
συνιστῶσιν ἐνίοτε παρ' ἡμῖν τὰ ξενόγλωσσα θεάτρα,
πρὸς τέρψιν ἀπλῶς ὑπάρχοντα, κακῶς νοουμένην,
πληροφοροῦμεν αὐτοὺς, ὅτι τὸ θέατρον ἐπενοήθη
κατὰ πρῶτον ἐν Ἀθήναις πρὸ 24 περίπου ἑκατον-
ταετηρίδων μᾶλλον πρὸς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ ἡ-
θικὴν, οὐχὶ πρὸς τέρψιν, καὶ ὅτι τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ
τῶν Ἀθηνῶν παιζόμενα δράματα, ἦσαν Ἑλληνικά,
οὐχὶ Αἰγυπτιακά, ἢ Περσικά, ἢ Σκυθικά, ἢ ἄλλων
συγχρόνων γλωσσῶν. Πληροφοροῦμεν αὐτοὺς ἔτι ὅτι,
ἐπειδὴ τὰ δράματα παριστάνονται κατὰ πλάσιν καὶ
ὑπόκρισιν, τὸ δὲ πλάστον θεωρεῖται πάντοτε ψευδὲς
καὶ ἡ ὑπόκρισις ἀπάτη τις, οἱ τότε σοφοὶ τῶν Ἀ-
θηναίων ἐλευσιολόγησαν τὴν κοινωνίαν, ἔτι ἐκ τοῦ
θεάτρου μανθάνει οὐχὶ τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν, τὴν
τὰ πάντα σώζουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων,
ἀλλὰ τὸ ἐναντίον τῆς ἀληθείας, ὑπερ φηκτικὸν τοῦ
κοινοῦ.

Θέλομεν σήμερον ἡμεῖς τὰ θεάτρα παρὰ γνώμην
ἐκείνων τῶν σοφῶν, ἀλλὰ θεάτρα ἑλληνικά, οὐχὶ
ξενικά, καὶ ἐν αὐταῖς δράματα σύντομα, τραγικά, ἢ
κωμικά, ἐκλεκτὰ κατὰ γλῶσσαν καὶ ἠθοποιητικά
τοῦ λαοῦ, οὐχὶ μελοδράματα κατὰ τὸ παρὸν, γινώ-
μενα καὶ παιζόμενα μόνον πρὸς τέρψιν τινὰ τῶν θεα-
τῶν κατὰ κερδοσκοπίαν κοινοβλαβῆ. Δεχόμεθα δὲ
τὰ θεάτρα ἐντὸς μόνον τῶν κυριωτέρων καὶ πολ-
λυανθρωποτέρων τῆς νέας Ἑλλάδος πόλεων, ὧν
εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Σύρον, Πάτρας, Τρίπολιν,
Κέρκυραν, Ἀργαστόλιον τῆς Καφαλληνίας, Ζάκυν-
θον, Ἰωάννινα, Θεσσαλονίκην, Ἀδριανούπολιν, Φι-
λιππούπολιν, Σοφίαν, Βάρναν, Κωνσταντινούπολιν,
Σμύρνην, Μιτυλήνην, Λάρνακα τῆς Κύπρου, πρόσθε·
ἀν θέλῃς, καὶ Ἀχρίδας καὶ Βιτώλια, καὶ Σέρβας, καὶ
Λαμίαν καὶ Τράλλεις (Ἀιδίνιον) καὶ πόλιν τινὰ
τῆς Κρήτης, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς. Κατ' ἀρχὰς ἕμεις
ἀρκοῦσι πρὸς τι ὄφελος τῆς ἡμετέρας κοινωνίας καὶ
καλλιέργειαν τινὰ καὶ διάδοσιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης
τὰ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ βασιλείῳ ὑπάρχοντα θεάτρα (πε-
ριλαμβανομένης τῆς Ἑπτανήσου ἐν τῷ βασιλείῳ) καὶ
τὰ συστειτέα καὶ ἀναμφισβότως συστηθησόμενα μετὰ
τινα χρόνον ἐν Σμύρνην, Βυζαντίῳ, Θεσσαλονίκῃ, Ἰωαν-
νίνοις, Φιλιππουπόλει, Τραπεζοῦντι, Κύπρῳ, Κρήτῃ,
Σάμῳ καὶ ἔπου ἄλλου.

Οἱ ἐπαγγελλόμενοι πολιτικοὶ καὶ φιλοθεάμονες
τῶν Ἀθηνῶν ἠμέλησαν ἀξιοκατακρίτως τόσα ἤδη
ἔτη τὸ ἐθνικὸν θέατρον, ἐνασχολούμενοι πολλοὶ ἐξ
αὐτῶν μετὰ τῶν ἐνδοξοτάτων αὐλικῶν εἰς ἀρ-
παγὴν θέσεων, ὑπουργείων, ἀίσχρων ὠφελειῶν, πα-
ρασήμεων, βαθμῶν καὶ συμπόσια καὶ εἰς χοροὺς καὶ

ἄλλας ἡδυπαθείας διὰ πάσης πικνουργίας καὶ μηχανοξυρίας, καὶ μὴ φροντίζοντες ἐγκαίρως, ὅσον εἶδει, περὶ τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ πάντοτε καὶ ὠφελίμων δραμάτων σύνταξιν ἐπὶ ἐθνικῶν ὑποθέσεων καὶ τὴν μόρφωσιν ἐπιτηδεῖων ὑποκριτῶν ἢ ἠθοποιῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. *Δαπαρώμενος ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, ὀλίγος ἔσθ' ἃ δεῖ.* Ποίαν συνδρομὴν εὔρηκαν ἕως τώρα οἱ ἐθνικώτεροι καὶ ἀρεστότεροι τῶν ποιητῶν εἴτε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, εἴτε παρὰ τῶν πολιτικῶν; Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας πρὸ 20 ἤδη ἐτῶν Ἕλληνας τινεσὶ εἰδήμων τῆς ὑποκριτικῆς ἢ ἠθοποιητικῆς τῶν θεάτρων τέχνης, ὑποσχόμενος τὴν μόρφωσιν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν, ἀλλὰ τίς συνέδραμεν αὐτὸν ἐκ τῶν κυβερνῶντων καὶ τῶν σπουδαρχῶντων τοῦ βασιλείου προκρίτων;

Παρεινήσαμεν ἄλλοτε ἰδίως τοὺς Σμυρναίους καὶ τοὺς Ζακυνθίους, ὡς τοὺς Βυζαντίους καὶ τοὺς Ἑρμουπολίτας καὶ τοὺς Κερκυραίους φιλοθεάμονας, ἵνα πρὸς τὴν ἐθνικὴν ὠφέλειαν καὶ τιμὴν φροντίσωσι καὶ αὐτοὶ περὶ Ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ μορφώσεως ἠθοποιῶν. Πολλοὶ Ἑρμουπολίται, Σμυρναῖοι καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἔδωσαν κατὰ καιροὺς ἱκανὰ χρήματα εἰς σύστασιν καὶ πλουτισμὸν ξένων θεάτρων καὶ ξένων ὑποκριτῶν καὶ παράστασιν δραμάτων καὶ θεαμάτων ἠθοφθόρων. Ἐπαινοῦμεν τοὺς Βυζαντίους νέους ὅσοι, κηδόμενοι εὐγενῶς τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, ἐφρόντισαν νεωστὶ περὶ τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου μορφόνοντες Ἕλληνας ἠθοποιούς. Ἀς φροντίσωμεν πάντες καὶ περὶ ἐθνικῶν δραμάτων. ἔχομεν ἤδη τινὰ πρωτότυπα καὶ ἄλλα μεταφρασμένα, χρειαζόμεθα δὲ καὶ ἄλλα πλείονα. Ἐν τασούτῳ ἐκ τῶν ἐνόντων ἔχομεν, ἂν θέλωμεν, ἀπὸ τοῦδε τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον.

Ἐκ Πειραιεῖ, 15 Σεπτεμβρίου, 1863.

Ι. Σ. ΛΑΤΡΙΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 15, 1863.

—000—

Οἱ στρατιωτικοὶ διορισμοί, περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλαδίῳ, ἐγένοντο ἐπὶ τέλους, ἀναλαβόντος τὴν ὑγείαν αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, ἐπὶ τῇ προτάσει ὀλοκλήρου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. Ἡ κενοφανὴς αὕτη συνταγματικὴ ἀρχή, κατ' ἣν καὶ οἱ διορισμοὶ καὶ αἱ μεταθέσεις καὶ αἱ πύσεις γίνονται κατὰ πρότασιν πάντων τῶν ὑπουργῶν, ἐφευρέθη ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀκτωβρίου. Χθὲς ἔτι τῆς Ἀγγλίας ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ἐπαυσεν ἕνα τῶν ἐπισημοτέρων

πρέσβων ὅπως τοποθετήσῃ συγγενῆ αὐτοῦ παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἄλλων ὑπουργῶν, χωρὶς νὰ κατακριθῇ ὅτι παρεβίασε τὸ σύνταγμα. Ποία λοιπὸν ἡ εὐθύνη ἐκάστου τῶν ὑπουργῶν, ὅπότεν καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀπαιτεῖται ὀλοκλήρου τοῦ συμβουλίου ἢ σύμπραξις; Καὶ ὅμως, τὸ οὕτω πῶς συνεταγμένον διάταγμα ἐγένετο ἀφορμὴ σκανδάλων, διενέξεων καὶ λογομαχιῶν μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν, ἀφορμὴ ἐπενεγκοῦσα τὴν παραίτησιν τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ διότι οὗτος μὲν ἔλεγεν ὅτι αἱ προτάσεις ἐγένοντο κατὰ τὰ συναποφασισθέντα, ὁ δὲ πρωθυπουργὸς καὶ οἱ λοιποὶ δισχυρίζοντο ὅτι παρεμορφώθησαν. Μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ἀγνοοῦμεν τί ἐγένετο.

Τῆς Τεργέστης αἱ ἐφημερίδες λέγουσιν ὅτι ὁ κόμης Σπόννεκ ἐπανέρχεται εἰς Δανίαν ἕνεκα τοῦ πρὸς τὴν Γερμανίαν πολέμου. Οἱ *Débats* ὅμως, ἀναγγέλλοντες καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπάνοδον ταύτην, ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς ἄλλην αἰτίαν, εἰς τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ', ὡς βεβαιούται, καὶ οὗτοι καὶ ἐκεῖνοι λαμβάνονται.

Περὶ τῶν Ἑπτανησιακῶν οὐδεμίαν ἔχομεν νεωτέραν εἴδησιν.

Κατὰ τοῦ ὑπουργείου ἐγένοντό τινες διαδηλώσεις ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ τὸ δὲ ὑπουργεῖον ἂν καὶ ἐκήρυξεν αὐτὰς ἀσημάντους, ἐχαρακτήρισεν ὅμως ὡς στάσιν κατὰ τῆς ἐξουσίας, καὶ ἐπέτρεψε τὴν προφυλάκισιν πολλῶν, στρατιωτικῶν, ἐφημεριδογράφων καὶ πολιτῶν.

Εἰς τὴν Αὐλὴν προσεκλήθησαν πρό τινων ἡμερῶν περὶ τοὺς ἑκατὸν, ξένοι καὶ Ἕλληνες, εἰς συναναστροφὴν. Ὁ βασιλεὺς ἐγεύθη ἐν τῇ ἀγγλικῇ ναυαρχίδι, καὶ μετὰ τὸ γεῦμα συνεκροτήθη χορὸς, ὅπου ἦσαν προσκεκλημένοι ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς οὐκ ὀλίγοι. Τρίτην συναναστροφὴν μετὰ χοροῦ, εἰς ἣν ἐπίσης παρευρέθη καὶ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, συνεκρότησεν ὁ πρέσβυς τῆς Ρωσίας. Τὴν δὲ 12 τοῦ μηνός, ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ βασιλέως, συνεκρότησεν ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος μέγαν χορὸν ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας Κ. Βουρέ ἐν Πατησίοις. Τὰ πρόθερα, οἱ διάδρομοι καὶ αἱ αἰθούσαι ἦσαν οὐ μόνον μετὰ πολλῆς λαμπρότητος ἀλλὰ καὶ μετὰ γαλλικῆς κομψότητος ἐστολισμένα, τὸ δὲ δειπνὸν μεγαλοπρεπές. Οἱ κεκλημένοι ἦσαν πολυάριθμοι, καὶ ἀνήκον εἰς πάσας τὰς μερίδας. Φαίνεται ὅτι ὁ Κ. πρέσβυς ἠθέλησε νὰ καταδείξῃ καὶ διὰ πραγμάτων τὴν ἀνάγκην τῆς συγχωνεύσεως, τὴν ὁποίαν καὶ διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ συνέστησε πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.